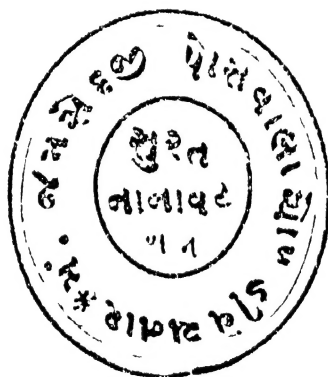

૧૯૩૬ ની
રેલનો ગરબો

હાળી પ્રગટ કરનાર

સુરત

પ્રોફાઇન્ડેસ પ્રેસ મં. જમમંજી પોરબાણા

કિ મ ત એક આજો.

१८५७

રેલનોગરબો.

(રાગ યુરાન પોરી)

શંવત યોગણીશં હાલ. યોગાણીઆલીનું શાલ
આરી રેલ શુભેભાલ, પુર ભપકાયા. ટેક
નેક વદી વયો દશ અંદ્રવારે નિસે દશ,
વાગે આંબા પાણી ધસ, રૂંધે પુરીમાં.
આંબા યુગનપુરયા પાણી, કંઈક ગામા શંખેતાણી
કરી માડપિ ધૂળ પાણી, આખું પરગણું
ગામ યોદાણ કહિવાય, હિંદુલોક જનજાગનય
પુર જનન કરી ત્યાંય, આંબા વરીઆવમાં
યોજનપડ પરગણે ગયા, યુરા હાલ તેના થયા
નયા દેવને મન દયા, જે અહિતે કરે

શાખી

નહીં દયા દેવને મને, છે જગ પાલણ કીરતાર,
દાથી જગ આલે નહીં, છે શુભ દુઃખ સંસાર,
એવી રીતે, એવીસને, અનીહારે હરીરીતે,
થોડું તાણું વરાણું નાનું, દેવે કય સુણું મેરાનું,
અમરેલી, ભરથાણું, કોશાડ ગમકા બોળ,
પાણી આંબાંછે કુતપાડે, કંઈક લોડે અડેયા ઝાડે

ઉપર બેઠા બ્રહ્માપાડે, કોઈ કાઢેરે કાઢો.
 ત્યાંથી આવ્યા કતારગાંમ, પાસે શીવજિનું ધામ,
 ભયો કુંડ ન રાખી ખામ, ધરમચાળામાં પાણી.
 સામે દુબનવાડો તાણી, દિન દિન ન તેની આણી,
 રૂંડે ઉચું હરનું જાણી, દુબનું ગરાયાં તેમાં.

શાખી

ભરાયાં નિચ દેરાવિસે, ત્યાં હતા શુરતી જન,
 શીવ રાત્રે આવ્યાહતાં, કરવા શીવ પુજન.
 એવીરીતેરે હેવીરીતે, અનીહારે હેવીરીતે
 થા બ્રહ્મા નીચલોક, રડે મુકી છુટી પોક
 સુરતીએ સમાવ્યો શોકજનર અપાવી,
 ગોતાજાવાડી ને ગામ, પૂરે બેઠાં કામ કામ,
 જેનું પીઠામણું નાપ, કોણ અટકાવે.
 અડાજાણને કચ્છાપોર. પાનિઆ ફરે શાર બકોર
 ગળ્યાં ભાકુ ભાકપેર, પેટ મોટું કરી.
 પીજા આશપાશના ગામ, જેનું નામ કાંડે કામ.
 કાઠણું તે સંધ્યાનાનું કામ, રેત માતાએ,
 ત્યાંથી આવ્યા ઉધને ધાઈ. પૂરી કાચદ્રાની ખાઈ
 જીવે પરવટ જઈ ભાઈ, લોક દુઃખીવાણા,
 ગામ પુણા ને કેહેવાય. ધર પચાશ તાણાઆ જાય
 પેઠા મગોદ કુમાર માહ, કુમારુએ પાણી,

[૫] શાખી

દુખી લોક એ' દીશના, જે વસે તા'નીને તૃક;
ત્રાશે પુર જાણી આવતા, થાયહેયે ધણી અટ પટ.

એવીરીતે, હેવીરીતે, અનીહારે હેવીરીતે
રેલમાતા આવ્યા ધાઈ, કંઈકની ખેશાડિ બાઈ,
કંઈકને ગયાછે બાઈ, પેટ માટું કરી,

કંઈકના તાણ્યાછે ધર, કંઈકે યુમાવ્યું જેવર,
કંઈક ખેડા ધઈ ખર. જર યુમાવી.

કેમ રેલ માતાએ કોપ, છોડી જલની મા'ટી તોપ
ધન્ય તુજને મીસ્તરહોપ, આધ્યા નાળા ધણી,
નાબાં ગયાછે ભગઈ, મા'ટી કાપદ્રાની આઈ
ખાડી પરવટવાલી બાઈ, પણ ભરપૂર

વૃક્ષો મા'ટાં શંગે તાણી. આંખા આમલિ રૂડા જાણી,
વડને એંથી લાવ્યા પાણી. કળો તરે જળમાં.
કેરી જાનવરોની જાત, પક્ષિઓની રૂડીબાત,
રૂએ કુર પશુની માત, જોઈ તાણાતા,

શાખી

પશુ પક્ષિ તણામગવા, શંગ કેરી સાપ વિકળ,
વર, શીંહ, રીંછ, હાથીઆ, આણ્યા હૂર પશુના કાળ,
એવીરીતે હેવીરીતે, અનીહારે હેવીરીતે,

[૬]

પેંડા શુદ્ધપુરમાં પાણી, દેખાય દસે દીઠ પાણી,
 શુદ્ધ કોણ ગરીબતી વાણી, તાલેવન રવડે,
 ભાંગ્યા શસ્ત્રીનપામ મે પુલ, ગયો અમરેલીનો કુલ,
 સુરત હોપ મિજની ભુલ; કોણ કાલી શકે.
 સડક નવીને કહેવાય, સુરતથી ખારડોલી જાય,
 પડ્યાં ભગદર તે માહે, જોડી નાંખીછે.
 કાટકું તાપીમાતાનું પેટ, હ્યો મિજ પુર્વના જનીમિટ,
 જોતો બનાવોછે મિટ, ચારે પ.સ. જોડી.
 કરંભા રાંદેર જે કહેવાય, તે પર પુર્વેનું વેર,
 આંબો લેવા કરી ફેર. ક્યો ગચકામોલ.

શાખી

ગચકામોલ રાંદેલ કરી, મોળ કડે ગયા રેલ માત,
 આંબી ત્યાંના ગામડા, લીધી મગદલે મુત્તાકાળ
 એવીરીતેર હેવીરતે, અનીહારે હેવીરીતે
 રેલમાતા આંબા દોડિ, ભીમપોર ડુંમસની જોડી,
 કીધી રેલમાતાએ જોડી, દીવી આંચ ધણી,
 તણાય આડ ઉપર લોક, મુકે નીકળવાની પોક
 કોણ પડી શમાવે શોક, તેનો મહા પુરમાં
 હેવી રીતે નીર ધાયાં, કંઠક બાલ કીધાતમાયાં,
 તાત કંઠકના જોવાયા. કોકના છોર ગયાં
 રીશ કરી પુર આંબા, મોળ કંઠાને ખન ભાવ્યા

[૯]

ત્યંત જમોને રજાવ્યા, દેહ જરને માણ,
હિંમત મન ચડડ કરાં, થયા શરત શહેરમાં કરતાં
પ્રભાત ભામવારનો પડતાં, શહેર બરાધું ખરું

મરમનીવાત મોહનજીભણી એ (રાહ)

રીશાવ્યા રેલ માતા લોક શંગે
અઢ્યા શેન્ય પુર શહીત હમંગે, ટેક રીશાવ્યા
વહાણે જ્યારે અહિંશનું વાણું
શારારે શહેરમાં નીજા બિભરાણું
પેલાં પાદગીનું દેવલ બરાધું, રીશાવ્યા
શુતારે લોકો નિદ્રા થકી જાગ્યા,
જીએતો પુર પાસ આવી લાગ્યા,
પડીરે કાલ પેટમાં ને ગાત્ર બાગ્યા, રીશાવ્યા
કમાત યુજરી આવારાની કુખી
મુદલા અડકી રેલ જમ હિમી,
પાતાળી વીરનું હેર ગણું બુકી, રીશાવ્યાં
અગાશીમાં રઘુવરદાશરે બિઠાં,
જામારે અઢી નીર પોંચ્યા છે ત્યાં,
જમ લોકો બહાર કાઢ્યાં કેથાં, રીશાવ્યા
અઢ્યારે નર દેતાં દોરઃ દોટ
પેંદા કુદી શહેરમાં લક્કડ દોટ,
રહ. જાગે. જા. વર. મા. વ. એ. ન. પેટ, રીશાવ્યાં

[૨]

એચરાજીને દરવાજે પાણી,
 કમાન કુખી આપીતે જાણી,
 કલાલની દુકાન શુધી મુઠ્ઠાઆણી, રીશાવ્યા
 ધારતીપરે ફરે છે હોડી,
 શબ્દએકપરી ભાગોળ શંગળોડી,
 મુઠ્ઠે તેની રાણીતલાવે દોડી રીશાવ્યા
 ધુતણુ પુર પાણી કાંસકી વાડે,
 ભેવી સ્વામીનારાએન પાસરે વધારે,
 માઠલીવીદ્યુતી શાપોરશુધી નીર આડે, રીશાવ્યા
 મીરરે જુદિષકાર અલ્લી કહાવ્યા
 તેનારે મહેલના ઓટલા શુધી આવ્યા
 માટાભાઈની રુકુબને મનભાવ્યા રીશાવ્યા
 ધરમશાજાના રણડા ધુતણી
 ત્યાંથી એ નીર આવ્યા શાપોરભણી
 કેટલા રે જુલ્યા બતાવું ગણી રીશાવ્યા

મહા કોય થયોતે કલીકાલમાંજો ગે(રાહ)

કનારગામને મારચે પુર આવિયાજો
 કાંકોરબાઈની વાડીને મન ભાવિયાંજો. કનાર
 ત્યાંથી પુરગામ પરાં માહિ ચાલીયાજો.
 મન માહિ રૂઠ એકપરે મહારાજો.

[૯]

થોક નાગેરી વમછે ચોકના પુકેનો
 નોધ પુરતેને ધાંચિઓ શીર કુટેનો, કતાર
 હિંચો લાલ દરવાનો દહેવાયછેનો,
 ત્યાંથી પુરસેદર વિષે આલ્યંગાયછેનો કતાર
 પે'લું મથક બંદુ ગરને નાકે કરીનો,
 ભોજાભાઈના કુવાતરફ ગયાં ફરીજો કતાર
 વાણીઆ ફરીમા'ટી આ'દી બી'જી ફરીયે'જો,
 ધણોક રેરતો ત્યાંના પુરે ધેરિયોનો કતાર
 જ્યાં બી'ડીમાં પાણી પાણી થઈગયું'નો,
 વીર તરતીઆ આગળ કમર પુર દમું'નો. કતાર
 દિલ્લી દરવાજાથી પુર પેંડા ફેરેમાનો,
 ગણેમાંડિનો બનરલાધો ફેરેમાંજો. કતાર
 ધાંચી ફરીથી છાપરીઆફરી આવીઓ'જો,
 દુધાલાફરીમાં પણ એમથી શધાવીઓ'જો. કતાર
 દાદા દેશં મુકી આવ્યા ઉક નોરમાંજો,
 ભરી ગોલવાડ એમથીપણ તોરમાંજો. કતાર
 દિલ્લી દરવાજાથી નીરે આડા જાયછેનો,
 બેગમ પગાન.શરી આભરાયછેનો. કતાર
 ગણેમડી ગેટપાશથી પુરમાંબાંધાં જો,
 દાણાપાડે મનમોકળે માહાલીઆ જો. કતાર
 તારહાફિસથી શેઠેમન સુધી નીરખણા જો,

[૧૦]

ગોલવાડમાં નેંત્રાની રહીનહી મહા નો. કતાર
 દુધાળા શેરીમાં પછા પુર પેઠા એમ જો.
 ગાળા સામેના હિલ્લશંગ પડે મધી નો. કતાર
 વાણાપીડ રહી મુંમખવડે જાય છે નો,
 સગને માંગેપણ પુરખડુ ધાય તે જો. કતાર
 ખડેશાહિય ખોટેશાહિય એપ શેરહે નો,
 તેમનીવાડિયે જલદેવતા એવમે નો. કતાર
 અગદીશેરીથી ગામનાવાડ પુરથડું નો,
 શલાતપરાની શેર એમાં નહી જળ રહુ નો. કતાર
 દુગાનઝાંખાની પાણીથી ભરાઈ ગયું નો.
 મુંમખવડેથી ટાવગસુધી રેળગાઈ નો. કતાર.
 ગોપીતળાવ ભરડું તે મહાનોરમાં નો.
 રૂસ્તમપર આપ્તુ લીધું નીજદોગમાં નો. કતાર.
 કરેહોડી ભાગલ નથશાગીમાં નોસથી નો.
 પુગીઆડી અગનપુગી મુંમી હોંશથી નો. કતાર
 નીરમળદાસનું મંદીર રૂડું કહાવીડું નો.
 તેનીપાસે દેવમ હોંજાજનું આસીડું નો. કતાર.
 પાણી કમરસમા મડકપર ત્યાં થયું નો,
 માળેશ્વર થઈને છીપવાડ ગયાં જો. કતાર.
 શંગડિયા વાડાં શેરી આપ્તી ભરાઈગયું નો.
 વગરદળીયની ખોરડી એ પાણુ વસ્યાજઈ નો. કતાર.

(૧૧)

આંખાવાડમાં પણ પુગ્ગે તરામણા નો,
 મેની પગવાડે છે રક્ષણી રધામણા નો. કતાર.
 શગર મપગના જનો જહુ રૂખીયશ નો,
 ગલી કુશીયે ત્યાં નીચળકુ ભગસ ગયાં નો. કતાર.
 ઘાભીશે રીને આગવાવાડ કુળા ગમે નો,
 ગરીબ ગરજાને રડે એમાં જહુ ધયો નો. કતાર.
 શ. કાલામ વકીલ સંપ્રસિદ્ધ કહાવીઆ નો,
 ગરીબગુરુને આજાના આવાસ્યા નો. કતાર.

મેંહુતે તરે રા મહાજ મણી ર મહે ને પગ. રા. એ રાહા
 દોડીઆરી રેજમાત, આગ નક દોડીઆરી રે.
 વેર સુર પેલવામ ર, એમ નક દોડીઆરી રે. — ૨૬૬.

શા ખી ઝો.

શા ખી ૧ લી

લેનનો મારઆ કુળી ઝો. વળી તાડે માલે કોર:
 ઘાડ દોડ નીચળા. મહેતોને પંગતે ને ને ૩-અ ૧ ક ૧.

શા ખી ૨ લી

કૂરેકધીન સારુતનો પંગલા. ને માંબરામાં-પુર.
 રૂઢવામાણસ તેમોદિ જુ. ઘણી ને જુ. આજા કુર-અન્નાનક ૨

(૧૨)

શાખી ૩ થી

દોડ્યા ખેત્રણ સાહેબો, કાડ્યાં તણજણ પહાર,
 દોડીએસાડી લેખગયાં, તેને નીજમોવન મોજર અચાનક ૩

શાખી ૪ થી

શામન તેમાં રહીગયો. નવનીકળ્યો તે દીન,
 પેડેલાં થોડો કહાડીઓ, બાળીયયો નીરમાં લીન, અચાનક ૪

શાખી ૫ થી

કોઈ આસીશ્ટંગ જડજની, ઉમેડી પૂરતી શંગ,
 જડ મુળ કાંઈદેખું નહીં, ઠંકેતે સ્થાનેજળ ગંગ. અચાનક ૫

શાખી ૬ થી

જડજ શહેબની ડોઠલે. રમાલકાજ છે નામ.
 વાડે વૃક્ષ વડનું હતું, પડ્યો ધણેજપે મમ્મરામ. અચાનક ૬

શાખી ૭ થી

હીંગબાહ કોટવાલજે, વસે નાનપૂરા માયે,
 પેંઠા પુર તેના ધગવિધે. ત્યાંથી સુબાર મોહજેદ્રાય. અચાનક ૭

શાખી ૮ થી

કાદરશાહની નેજને, ઘેજતળાવડી જાણુ,
 જોતપાળ પણ પાસછે, વાળ્યો તણે જથાનો ધાણુ. અચાનક ૮

શાખી ૯ મી

પાલીઆ ફેરીના પાસે, ખારકે ખારવાવાડ.

આંબા પુર અજરમાં, ક્યો તરે જગે જાગાડ. અચાનક ૯

શાખી ૧૦ મી

ખાડી પુરી ખંખાતાની, નીર અંબા ગેટનીપાસ,

પથર ઓવારેથી ચઢી, ક્યો મ્હોરે કૂવે આભાસ. અચાનક ૧૦

શાખી ૧૧ મી

મકાઈ ભાગળના પુતના, ઘેરા બરાબર જળ,

માંછીવાડ ભરાઈગયો, ઠેછે પીપલાપસે જગખળ. અચાનક ૧૧

શાખી ૧૨ મી

નવી શડકલે ખાગમાં, તેના પુસ્તા સમ આવેશ,

ફળી ડકા એ વારાની, ને ચોડી નવી ખાંધેલ. અચાનક ૧૨

શાખી ૧૩ મી

પિપલ પાકે ભરાઈગયો, થપ થથ પક્ષિ મૃત શ્વે,

ધોગે મજબૂત પાનને, ઘેરો તોડી પુરેલાખ્યો ધર્મે. અચાનક ૧૩

શાખી ૧૪ મી

હાથ ડીરેપેન્સરી ચોકપિરે, જાંઘમેની દવા અપાય,

દર્દી તેમાં ધણાહતા, લીધા ગડે તેઓને ત્યાં. અચાનક ૧૪

શાખી ૧૫ મી

જૂની અદાલત નેવળી, ખડખડો મકલો સાર,

દેશાર્ધપોલ ધુધી ગયા, બતાં વારન લામે ભગાર. અચાનક ૧૫

(૧૪)

શાખી ૧૬ મી

પ્રેસવિકતોરી આ પાસથી, ગયા શોનીકૃષિયે પુર,
કુખી કલાલની દુકાનો. હાલ રકુનમાં ઉદક ભરપુર અચાનક ૧૬

શાખી ૧૭ મી

ભાકમનરની ગેટને, ખીજી અનેક દુકાન,
નાવ ફરે ત્યાં જોગમાં, પડ્યું સીંધી તણું મકાન અચાનક ૧૭

શાખી ૧૮ મી

ભાગ્યમાળની વડીમાં, વળી સીંધીનાડ થું જાણ,
સામી હારે પુરે જઈ, વાળ્યો વાંસફોડનો પાણ અચાનક ૧૮

શાખી ૧૯ મી

કાસિમ અહીંની દુકાન પુડે, વસે રડા ભાઈ ભાડ,
સીંધીઓ પાણ હાં આવસે, ફરે સર્વે પેઠા પેર શોક અચાનક ૧૯

શાખી ૨૦ મી

હાલ વેદ રતનજી, કલાલની દુકાન,
પેંઠા પુર તેમણે તેથી, માળે ચઢાવ્યો શામન અચાનક ૨૦

શાખી ૨૧ મી

ખાંચો તેણી પાસછે, તેમાં પુર ભરપુર,
જોતાં સામે મકાન જ, ભાંગી થયાં ચક્રચુર અચાનક ૨૧

શાખી ૨૨ મી

ભાગ્યભાવમાં ખાંચીને, વાંકાવાલા ટેહરાય,

(૧૫)

પેઠ પુર તેના ત્રરવિષે, દુષ્ટી મેડાના કટકા થાય અમ્ય નક ૨૨

શાખી ૨૩ મી

હોળો કુવો બુડા ને, પુગળણી બીનેકાય.

સીધા સામે જાતકરી, યોધિઆમ મોલવાડમાંય, અમ્યાનક ૨૩

શાખી ૨૪ મી

પપંગે, શનમૂળ આવીએ, થેળાકુવાગી લેડ.

લાંતો પુર તરામણા, આબ્યા નાનાવટ શુધીનેહ અમ્યાનક ૨૪

શાખી ૨૫ મી

તેલો લતા - ૬ ચાર આ, વર્ણવ્યા ધરીને તેહ.

બુધરુક થક હોયતો, વાંચી કા ૧ કરતો તેહ અમ્ય નક ૨૫

શાખી ૨૬ મી

ટુકે મેં ગરબો રચે, જેરી મારી બુધ,

આગી ખોડ, હસેદણી, સર્વે વંચતો કરીને શુધ. અમ્યાનક ૨૬

.ખીરગ

ગોધવનંદના છોરે, તે નમરો થયો નો (ચોરાહો.)

સોરાવં હેમમાં તે પુરપસરી ગહા નો,

મરીગયુરનાગ્યો બુખ્યા બાંણુ થયાં નો, ટેક

તેમને ચણા વટાણને મમરા નો,

ધર્મીજનોએ અમ્યારી સુખીક્રમ્યાંનો મારા

માજવતરના દોડોએ વ્યાપહુ કરી નો,

(૧૬)

આણ મમરા વહેઆં પ્રવીરૂં નો. સારા
 મીર જીવિકાર આશીને કેમલુલીએ નો,
 કારયા ગરીબા ફરીગલીકુંઝીએ નો. સારા
 છોટશ હેળને બહુ ધન્યછે નો,
 ખેસીહાથીએ જોરૂં ધણું આનનછે નો. સારા
 મદદકરેડી તરફરી થાએબહુ નો,
 સેકરેટરી નેમ્પરેને આસીસદ ઉ નો. સારા
 સિદીપોલીશ હાન્સપેક્ટર ખેસીહાડીએ નો,
 ફરયાં ખેતણુશાખાહેની જોડીએ નો. સારા
 ખીજી મદદ કંઠક લેકિ કરી નો,
 જોનેદાઝદીનની ઉગદતરી નો. સારા
 એવા નગેને આસીસદ ઉ એટલી નો,
 થજોઉમર સોમને રવી જોટલી નો. સારા
 વધા કીર્તીએવાની કાલું દેસમાં નો.
 પડેદુખ કદી તેને લેસમાં નો. સારા

ગરબી.

ગયા દાદાબાહને આપણ વીચરી નો,
 વય વરષત્રીસની હસેઆસરેરે,
 સીખ્યાવધા પુરણ નળતરણરે. ગયા
 આ બ્યાં પુરજેવા સુરત ફેરમારે,

દાદાબાઈ લીધ્યા રસીકારણરે.	ગયા૦
ગાણસ પંચાસી કાઠ્યા ગધે બાગથીરે.	
કુશળતરવામાં અતિએહરે.	ગય૦
બીજાજણ એકવી પસુચારનેરે,	
કાઠ્યા કાદરગાનેળથી તેહરે.	ગયા૦
કુલે જન એકસો દમ બચાવીઆરે,	
દેહ આસીસ તેઓ પુરણ પરમરે.	ગયા૦

ગરબી

સારસારરે સુરત શહેર, મુંબઈ આજબેલી. (એગાહા)
 ધનધનરે મુંબઈ શહેર સર્પને ગમાવે છે.
 ગરીબચુરણને મદદ અતિ આવે છે. ટેક.
 રૂડા આઈબધિ છે જતવુજમાં પડેપકારમાં પુરરે.
 દુખીઆગની દાઝ તે જાણે પરમારથમા સુગ સખીને૦
 સુરતમાં પુર જોરથી કાંઈ કંગાળો બહુ બનીઆરે,
 અબરથતાં મુંબઈવાસી કુદી પડ્યા ધનીઆ સખીને૦.
 સેંઠ તારીદાસે વરજદાસને વીજાબુખણ આતમાસમરે,
 પારસી સેંકીઆ પીટીટવાળા પેમચાંદ ગાયંદ. સર્પ ન૦
 એવીસ બીજા જાનેક સેંઠ કંગાળનુ દુખ કાચુરે.
 શુભ ઉપર આદત આવીતહારે જરબણ એક આપચુરે સખીને૦
 ગરીબની આસીસલીધી નેણે નામતેમના હુબાપુરે,
 દુનીઆમાં તેને પ્રગટકરને ગ્રુહ કદી નહીં હણ. સખીને૦

[૧૮]

માટલીખાઈ, દીનશાહ, નસરવાન, હિરમખાન, ના શીદાસર.
 મહેમુદ કાવસજી, નવરોજી, કાકરી, તારણદાસ સખીં
 વદ્રાવનદસ, જરજવનદાસ, નેરાજખાઈ, જમસેદજી,
 શાકરખાઈ, ફરામજી, ખદમન, શીરીઠ જમસેદજી. સખીને
 દામોદર, રમજીને શીદાશા સાંતારામ, તારાચંદર,
 હિરજી, દાહિદખાઈ રૂડા. ઈશ્વરાહીમ, રૂપચંદ. સખીને
 શેઠ સોગંધજી, કાકોરદાસને, રઘુનાથ ગોકળદા રે.
 વીશ્વનાથ, સેખલાઈડર, ખોડગવ, રૂડા વીજજીખાનુદાસ. સ
 બરી રકમો નાણાતણીકરે ધરીને પુરણપ્રેમરે.
 યજ્ઞ સંસ્કૃત હજારે કચેખાર નજર હેવીછે રેમ. સખીને
 ઉષના નાણા બરાયા પુરે વધુની મહેનત થા. રે.
 પ્રવાચ હજારેગોકલીઆ સુરતપે. હજીબરાયા જનય. સખીને
 આસીસલેસ દીનલોહીની, એકના એકવીયાસેરે,
 કરોડવંશનુ આપુશ થાસે વળી સરગમાં જાસે. સખીને
 સુરતના શેખીન નરોપાણુ પરમારથ નવચુકયારે.
 ગીં વહાઈટના હકમચી. સમાબરીને નાણા મુકયા સખીને
 સુરતમાં પણ થયાજનાણા, આશરે આરહજારેરે,
 હજીવજેક બરતીઆમાં. થસે હજાર પાચ ૭. સખીને

કાંઈ હાઈ થાઈ ફાઈ

સંભાળ.

